

CARTA DOMINICAL

3 DE MAIG DE 2020

RESSÒ DE LA PARAULA

El Vivent que crida a viure

Recitem en el Credo que Jesús va viure, va morir i va ressuscitar “per nosaltres i per la nostra salvació”. És una manera de proclamar una veritat fonamental, és a dir, que tota la seva existència no va tenir cap altre sentit i finalitat que aconseguir el gran benefici a tota la humanitat, la salvació de tots. Tota la seva existència va ser un viure “per als altres”. És el que significa “estimar de debò”.

En concret, si avui el veiem ressuscitat, és perquè la seva resurrecció fa possible la nostra. Per això, cada vegada que, segons narren els Evangelis, s'apareix als seus deixebles el diàleg acaba en una missió: “aneu i proclameu, aneu i digueu, us envio, aneu i proclameu...”. Sempre “va somiar” amb aquest moment, l'enviament dels seus deixebles al món; és la conclusió del cicle de la seva vida aquí a la terra.

En temps pasqual diem: Jesús cerca cadascú convidant-lo a la fe i que així ressusciti amb Ell. Però això no podrà ser mai un fenomen individual: cada trobada amb el Ressuscitat, cada acte de fe en Ell, inclou una missió. Quina missió? Essencialment una única missió: portar endavant una existència com la seva, és a dir, viure “per i per als altres”. És com si ens diguéis: “veus com he viscut?, veus com he estimat?, ara has de fer el mateix”. Qui creu en Jesucrist ressuscitat inicia una vida amb Ell i com Ell.

Tota trobada amb el Ressuscitat porta inclosa una crida fonamental a viure el seu mateix amor i les seves mateixes maneres d'estimar. D'això, en diem “la vocació fonamental”. És aquesta vocació que ens porta a preguntar-nos: “on i com estimaré com Ell? On i com donaré vida, la vida de ressuscitat, la vida que he rebut d'Ell, és a dir, on i com lliuraré la meua vida com va fer Ell?”.

Aquestes preguntes, que sorgeixen de la trobada amb el Ressuscitat, necessiten concreció.

Perquè, si bé s'han de formular i respondre a l'interior, no poden quedar en aquesta vivència íntima, per molt necessària que sigui, sinó que demanen respostes visibles i concretes. Així va ser en la seva vida, en la dels seus deixebles de primera hora i en les vides de tots els que es van trobar amb Ell i el van seguir fidelment, és a dir, els sants.

Respondre aquestes preguntes significa trobar la pròpia vocació, la vocació especial i concreta de la vida personal.

En aquest punt hem d'advertir que la trobada d'aquesta vocació personal i concreta no esdevindrà autèntica si, d'una forma o una altra, si en el procés de recerca no hi ha hagut el moment decisiu de la trobada amb el Ressuscitat. ¿Pot ser autèntica una vocació cristiana que no s'hagi preguntat on i com portar l'anunci de la Resurrecció? Com col·laborar en la “resurrecció del món” segons el disseny de Déu? Si la meua vocació en definitiva és donar la vida com va fer Crist, com i on em lliuraré, perquè el món visqui?...

Sembla que aquestes preguntes pertanyen a les vocacions anomenades “d'especial consagració” (religiosos, consagrats en el món, sacerdots, diaques, etc.). És cert, però no poden faltar en cap batejat. Perquè neixen de la pròpia trobada amb Jesús ressuscitat, experiència que és a la base de la fe i del baptisme.

Cal una certa valentia per a qüestionar-se l'existència personal davant Jesús ressuscitat després de conèixer la seva vida i la seva mort. Però és l'única manera d'encertar aquella interpel·lació que van rebre els Apòstols de part de la gent; “Llavors, germans, què hem de fer? (Ac 2,37-38) Complim amb la nostra vocació.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat